

ikke, det bliver et Spørgsmaal, hvorom vi kan forhandle. Men der er en Ting, hvorom jeg ikke i Princippet er i Stand til at forhandle. Det er, hvorvidt Bygningerne skal give noget eller ikke. Det er for mig afgjort, at Bygningerne skal give noget. Jeg sagde før, at man vistnok kunde love Verdensberømmelse til den, der var i Stand til at finde et Forhold imellem Beskatningen af fast Ejendom og Kapitalbeskatningen. Jeg tror, Stillingen er omtrent den samme med Hensyn til at finde det rigtige Forhold mellem Bygningsafgiften og Jordafgiften.

Er der noget, som det eventuelle Udvalg har Pligt til at arbejde paa, maa det efter min Formening netop være, om der virkelig er Mulighed for at finde en rationel Løsning af disse store Spørgsmaal. Hvis vi kunde det, vilde meget være vundet for en fremtidig Ejendomsbeskatning i Danmark. Lad mig sige, hvad min Tanke er paa dette Omraade. Ærede Medlemmer vil se, at jeg ud fra det Synspunkt, jeg her lægger for Dagen, absolut vil gaa med til — hvad jeg i øvrigt har haft Lejlighed til at sige overfor den højtærede Finansminister allerede for 10 Aar siden — en Deling af Ejendoms-skylden, en Deling paa Jord og Bygninger. Ved denne Deling tilstræber jeg altsaa at faa en lavere Afgift af Bygningerne end af Jorden. Dette Maal kan naas ad to Veje, og jeg er paa Forhaand villig til med samme Interesse at gaa ind paa, hvilken som helst af de to Veje det skal være.

Der kan gaas den Vej, at man bliver i det Spor, som man gik ind paa i 1910 med visse bestemte Fradrag paa Bygningerne. Den Gang kunde Ordningen ikke helt gennemføres for Bygningerne, men ærede Medlemmer vil vide, at der blev gjort et Forsøg; idet vi i 1910 naaede at faa det Grundprincip anerkendt, at det tidligere Fradrag fra 1903, som faldt paa alle Vurderinger uden Hensyn til, om det var virkelige Beboelser eller rene Parceller uden Beboelse, nu skulde ligge paa de beboede Ejendomme; det var altsaa et Skridt hen imod, at den menneskelige Bolig blev fritaget. Det kunde den Gang ikke gøres af den Grund, at der ingen særskilt Vurdering var af Jord og Bygninger. Lad mig tage en Ejendom til en Værdi af 5 000 Kr. Hvis den f. Eks. havde 4 000 Kr. Bygning og 1 000 Kr. Jord, er det givet, at vi kunde have fradraget 2 800 Kr. alene paa Bygningerne, og det kunde komme Bygningerne til gode. Men vender vi Forholdet om, saa Jorden var 4 000 Kr. værd og Bygningen kun 1 000 Kr. værd af Vurderingen, lader det sig ikke gøre at trække det nævnte Beløb fra Byg-

ningerne, thi Bygningerne er ikke saa meget værd. Der er altsaa en Uklarhed paa dette Punkt i det, som vi naaede efter Lovforslaget af 1910, selv om det betegnede et Fremskridt fra 1903.

Det, jeg tilsigter, og som jeg mener vi kan naa ad to Veje, er at faa dette Punkt klaret, saaledes at Afrdraget uvægerligt falder paa Bygningerne og ikke paa Jorden. Derigennem naar vi: Lige Skat paa lige Jord. Lad os blive i Skuren, som vi foreslog fra Venstres Side i 1910, og gøre disse Fradrag og saa beskatte den resterende Del af Bygningerne lige med Jorden. Lad os sige, at vi enedes om, at Bygningerne skulde have den halve Skat i Sammenligning med Jorden; saa vilde dette naas ved, at vi paa Forhaand fradrog Halvdelen af Bygningernes Værdi, vi vilde da naa at beskatte med en fælles Ejendomsskatpromille ligesom nu. Jeg tror, vi skulde have fast Fradrag; ogsaa naar Ejendomme havde udover en vis Værdi, kunde man lade Ejeren betale mere — vi kunde kalde det en Luksus-skat —, hvis vedkommende havde en større Ejendom end nødvendigt til almindeligt menneskeligt Brug.

Det er den Vej, vi slog ind paa i 1910. Men den Vej er bedre, som der her foreligger Forslag om, den Vej, som hidtil er forsøgt ved Prøvevurderinger: at vurdere Jorden for sig og Bygningerne for sig. I det Øjeblik det gennemføres rationelt, er det givet, at vi kan tage det Fradrag, vi vil have paa Bygningerne, uden nogen Sinde at gribe forstyrrende ind i Spørgsmaalet om lige Skat paa lige Jord. Hvis det lader sig gøre med rimelig Nøjagtighed — jeg skal ikke fordre absolut Nøjagtighed, det naar man vanskeligt til ved den Slags Vurderinger — at vurdere Jorden for sig og Bygningerne for sig, hilser jeg det derfor med Glæde. Det er den mest farbare Vej; men om det lader sig gøre, er jeg ikke klar over den Dag i Dag. Jeg er villig til at gaa med til et stort Forsøg derpaa ved Vurderingen i 1920. De første Prøvevurderinger — det var vist i Aarene 1911 og 1912 — var i deres Resultater ret mislykkede, derom er der ingen Tvivl, og den Jordvurdering, vi havde ved den almindelige Ejendomsskyldvurdering i 1916, var ikke absolut vellykket, for at bruge et mildt Udtryk. De Resultater, vi er kommet til med Hensyn til Vurderinger, er altsaa ikke absolut opmuntrende; men hvis vi kunde foretage saadan særskilt Vurdering og faa det gjort tilstrækkelig nøjagtigt, anser jeg det for den bedste Vej, og jeg vilde hilse det med Glæde, hvis vi kunde gaa den Vej, det vil altid bringe